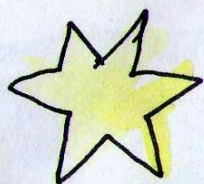
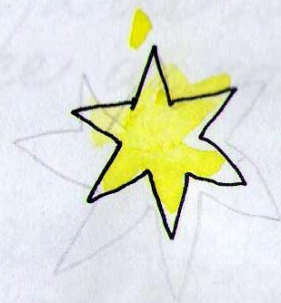
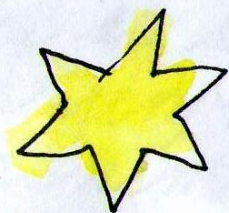

TAJEMSTVÍ VÍL

NAPSALA A ILUSTROVALA ZITA DUŠÁNKOVÁ
(61A)

málokdy se stane, že člověk zahlédne v lese vílu. Mihnne se jako oblaček páry, ani travinka se jejím dotekem nepohne. Přesto, ale v lese existuje vilí svět, který existává pro lidi neviditelným. Vily se objevují hlavně v noci, přes den jen málokdy. Žijí spolu v krásném souznění, lásce a radosti.

Nejraději tančí na noci, kdy měsíc a hvězdy osvětlují les. To pak někdy napomenou na osstrašlost, a ve víru tance si nevšimnou, že nejsou v lese samy. A právě na takové nádherné, seplé lesní noci se stalo to, co vám budu vyprávět.

Mladý chasník Kuba, který žil se svojí starou maminkou v chaloupce u lesa, celý den hácel v lese stromy. Byl moc unavený po celodenní práci, tak si lehl do trávy, aby si odpočinul.

Stromy nad ním krásně šuměly, kavička voněla a Kuba usnul tvrdým spánkem.

Byla už hluboká noc, když se probudil. Nevěřil vlastním očím, myslel si, že ještě sní. Nedaleko od něho, na lesní mýtině, tančilo několik lesních víl.

Žádná z děvčat z vesnice se nemohla rovnat jejich kráse, žádná se nemohla vyrovnat lehkosti, s jakou tančily. Vůbec si nevšimly chasníka, který je pozoroval.

Jedna z nich, které říkali Pampeliška, si nevšimla osvržení a poranila si nožku.

Vykřikla a padla do trávy nedaleko od Kuby. Kuba vyskočil a chtěl krásné víle pomoci. Chytil ji za ruku, ale to neměl dělat.

Vil se žádný člověk nesmí dotknout, protože tím strasí svoji nesmyslnost.

Všechny ostatní víly rázem zmizely a lesem se objevil pláč a nářek.

Kuba byl zmatený, nevěděl co se děje, nevěděl co způsobil svým dotykem,

že ukončil její vili život.
Dívčina se mu moc líbila,
nikdy takovou krásu ještě
neviděl.

Když mu Pampeliška s pláčem
řekla, co způsobil, že neví co
má dělat, Kuba hned věděl, co
udělá.

Vzal Pampelišku do chaloupky
k mamince a slíbil jí, že se
bude o ni po celý život starat.
Pampeliška si také oblíbila
pěkného, hodného a pracovitého.

ho Kubu. Pomalu se naučila žít jako člověk, naučila se domácíím pracím a pomáhala staré mamince, co jí síly stačily.

Y Kubou se měli hodně rádi a šťastně spolu žili.

Jen na jasných lesních nocích nemohla Pampeliška usnout, seděla u okénka, poslouchala zvuky lesa a slyšela vzdálený šepět lesních víl.

Prostoupil jí takový silný smutek, že se jí oči narovněly slzičkami.

Kuba to ale věděl. Stačilo, když ji políbil na vlasy a vát na ručku a bylo zase dobře.

KDO VÍ, KOLIK TAKOVÝCH VÍL ŽIJE
MEZI NA'MI!